

Sygnatura akt: V GC 260/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 14 września 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Magdalena Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2022 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko R. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego R. S. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 3 159 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 1 142 zł od dnia 8.10.2019r do dnia zapłaty;

- 2 017 zł od dnia 8.10.2019r do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 260/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym od pozwanego R. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. kwoty 3.159 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 1.142 zł od dnia 8 października 2019r. do dnia zapłaty i od kwoty 2.017 zł od dnia 8 października 2019r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że umową nr (...) pozwany dokonał przelewu wierzytelności w kwocie 5.710 zł w stosunku do M. W. (1). W powołanej umowie oświadczył, że będące przedmiotem przelewu wierzytelności opisane w § 2 umowy są „bezsporne i wymagalne”. Po zawarciu umowy i w jej wykonaniu powód wdrożył postępowanie sądowe przeciwko dłużnikowi, wnosząc pozew o zapłatę. Dłużnik wniósł natomiast sprzeciw, w którym zakwestionował istnienie roszczenia. Sąd Rejonowy w Kaliszu po przeprowadzeniu postępowania wyrokiem z dnia 29 lipca 2019r. oddalił powództwo, wskazując między innymi, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wykazano zasadności roszczenia z tytułu rzekomo wykonanych przez pozwanego prac naprawczych w samochodzie dłużnika.

Pozwany nie wyraził woli składania apelacji od powyższego wyroku. W związku z powyższym, pozwany nie mógł skutecznie dokonać przelewu wierzytelności na rzecz powoda.

Z mocy art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Jednocześnie z § 9 pkt 2 umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr (...) pozwany jest zobowiązany zapłacić powodowi należne mu wynagrodzenie. Cedent odpowiada za wady prawne scedowanej wierzytelności, odpowiada zarówno za fakt istnienia wierzytelności, jak i za to, że wierzytelność przysługuje właśnie jemu i że ma rozmiary określone w umowie. Z treści stosunku wewnętrznego między zbywcą a nabywcą wierzytelności wynikają zasady dotyczące powstania i zakresu odpowiedzialności zbywcy wierzytelności w stosunku do jej nabywcy, m.in. wówczas, gdy cedowana wierzytelność dotknięta będzie wadami lub ograniczeniami, o których cedent nie zawiadomił cesjonariusza, jak np. fakt nieistnienia wierzytelności w momencie jej przelewu. Jeżeli przesłanki i zasady tej odpowiedzialności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania z art. 471 i n. k.c. W wypadku nieistnienia wierzytelności już w momencie zawarcia umowy, cedent będzie zobowiązany do naprawienia szkody, którą druga strona poniosła przez to, że zawarła umowę, nie wiedząc o niemożliwości świadczenia (art. 387 § 2 k.c. Z § 7 pkt 1 umowy wynika, że wynagrodzenie powoda z tytułu dokonanego przelewu wyraża się kwotą 20% należności głównej, powiększonej o naliczony powierzającemu podatek VAT. Na skutek nieistnienia przedmiotowej wierzytelności (już w momencie zawierania umowy), powód z przyczyn dotyczących pozwanego, pozbawiony został w.w. wynagrodzenia, w stanie faktycznym rozpatrywanej sprawy wynoszącego 1.142 zł, co żądanie pozwu w tym zakresie uzasadnia. Przy istnieniu przelewanej wierzytelności nie było żadnych przeszkód do jej „zwindykowania przez powoda, o czym mowa z § 2 umowy. Ponadto wszelkie koszty związane z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej i komorniczej ponosi powód, za wyjątkiem kosztów zastępstwa prawnego (§ 8 pkt 3). W związku z postępowaniem w sprawie V GC 1601/18 Sądu Rejonowego Kaliszu powód poniósł koszty w kwocie 2.017 zł, które są wymienione w w/w wyroku oraz załączonej nocie księgowej nr (...). Na kwotę wierzytelności składa się więc kwota 1.142 zł wynikająca z należnego powodowi odszkodowania, natomiast kwota 2.017 zł wynika z w/w noty księgowej. Powód pismem z dnia 25 września 2019r. wezwał bezskutecznie pozwanego do zapłaty powyższych kwot.

Do pozwu załączono umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń pieniężnych nr (...) z dnia 21 listopada 2017r. z załącznikiem nr 1, zawiadomienie dłużnika o przelewie wierzytelności, wezwanie do zapłaty odszkodowania z art. 516 k.c., sprzeciw dłużnika M. W. (2) w sprawie V GNc 46/18 z załączonymi dokumentami, wyrok z dnia 29 lipca 2019r. z uzasadnieniem, Notę księgową powoda nr (...) i dowód zapłaty przez powoda zwrotu kosztów postępowania.

W dniu 5 listopada 2019r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kaliszu wydała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt V GNc 5955/19 zgodnie z żądaniem pozwu.

Nakaz zapłaty stracił moc w wyniku wniesienia przez pozwanego w ustawowym terminie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Sprzeciw został wniesiony co do całości nakazu. Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, ewentualnie na podstawie art. 203¹ k.p.c. w zw. z art. 498 k.c. zgłosił zarzut potrącenia dochodzonej przez powoda wierzytelności w łącznej kwocie 3.159 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 października 2019r. do dnia zapłaty z przysługującą pozwanemu wierzytelnością w kwocie 5.710 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z łączącego strony stosunku prawnego, do kwoty odpowiadającej wierzytelności powoda, tj do kwoty 3.159 zł. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że wytoczone w niniejszej sprawie powództwo należy uznać za nieuzasadnione i winno być ono oddalone w całości. Powód mimo zawartego zobowiązania nie dochował należytej staranności przy dochodzeniu wierzytelności objętej przelewem i jej wyegzekwowaniu od dłużnika M. W. (1), a w konsekwencji w sposób nienależyty wykonał ciężące po jego stronie zobowiązania, narażając tym samym pozwanego na poniesienie związanej z tym szkody majątkowej. Postępowanie prowadzone przez powoda celem dochodzenia należności objętej umową przelewu było prowadzone w sposób nieprawidłowy. W sprawie, wobec kwestionowania przez M. W. (1) dokonania przez pozwanego naprawy

pojazdu, koniecznym było zawnioskowanie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego mechanika samochodowego na okoliczność stwierdzenia wykonania przez pozwanego naprawy pojazdu i sposobu wykonania tej naprawy. Powód tego nie uczynił. Przedmiotowe postępowanie zostało przegrane tylko i wyłącznie na skutek nieprawidłowego wykonywania swoich obowiązków przez powoda, czym powód naraził pozwanego na poniesienie szkody majątkowej w kwocie odpowiadającej niewyegzekwowanej przez powoda należności będącej przedmiotem przelewu. Pozwany nie posiadał środków pieniężnych na pokrycie opłaty sądowej a powód nie poinformował go o możliwości złożenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Nieprawdą jest, że pozwany wprowadził powoda w błąd, co do istnienia wierzytelności objętej przelewem – pozwany bowiem wykonał usługę objętą fakturą VAT na rzecz M. W. (1) i należne mu było wynagrodzenie we wskazanej w rachunku kwocie. Rozkład ciężaru dowodu w procesie odszkodowawczym reguluje art. 6 k.c. i to poszkodowany musi udowodnić niemożliwość świadczenia, szkodę oraz związek przyczynowy pomiędzy zawarciem nieważnej umowy a szkodą oraz wiedzę kontrahenta o niemożliwości świadczenia. Ponadto pozwany wskazał, że przysługuje mu od powoda wierzytelność w kwocie 5.710 zł tytułem odszkodowania za szkodę, jaką pozwany poniósł w związku z nieprawidłowym prowadzeniem przez powoda procesu o zapłatę przeciwko M. W. (1). Powód wobec nieprawidłowego prowadzenia postępowania i wadliwie przeprowadzonego postępowania dowodowego, przegrał sprawę sądową i doprowadził do sytuacji, że swej winy, w której pozwany został pozbawiony przysługującego mu wynagrodzenia, a w konsekwencji poniósł szkodę majątkową. Odpowiedzialności odszkodowawczej powoda należy upatrywać w treści art. 471 k.c. Pozwany poniósł szkodę majątkową w kwocie odpowiadającej przekazanej wierzytelności. Pomiędzy działaniem powoda a zaistnieniem szkody istnieje bezpośredni związek przyczynowy, w sytuacji bowiem prawidłowego prowadzenia przez powoda postępowania w imieniu pozwanego, pozwany otrzymałby należne mu wynagrodzenie w kwocie 5.710 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał żądanie pozwu. Powód z należytą starannością prowadził sprawę przeciwko dłużnikowi pozwanego. Przeprowadzenie w sprawie dowodu z opinii biegłego było niemożliwe z uwagi na brak przedmiotu do badań. Pozwany był wielokrotnie wzywany do uiszczenia opłaty od apelacji. Pozwany nigdy nie wspominał o kłopotach finansowych, wspominał za to, że korzysta z pomocy innego prawnika. Pozwanemu nie przysługuje do potrącenia żadna wierzytelność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedstawiciel powoda nawiązał kontakt z pozwanym, który potwierdził że posiada dłużnika i jest zainteresowany windykacją wierzytelności. Pozwany pokazał przedstawicielowi powoda fakturę za naprawę samochodu należącego do M. W. (1). Pozwany przedstawił koszty zakupu części takich jak tłoki, pierścienie. Faktura nie obejmowała tych kosztów, tylko była wystawiona ogólnie za usługę. Pozwany miał tylko ustną umowę. M. W. (1) nie zapłacił za fakturę. Przedstawiciel powoda uważał, że będzie łatwo wyegzekwować te należność.

Dowód: zeznania pozwanego (00:09:34 – 00:14:29 minuta rozprawy z dnia

26.03.2021r. k.132v akt)

W dniu 21 listopada 2017r. strony zawarły umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr (...), zgodnie z którą pozwany, zwany powierzającym oświadczył, że przysługują mu względem dłużnika (...) I. M. W. (1) niesporne i wymagalne wierzytelności na kwotę 5.710 zł . Ponadto pozwany oświadczył, że wierzytelności nie są zajęte w postępowaniu egzekucyjnym, że nie zawarł z dłużnikiem jakiegokolwiek umowy zmniejszającej wartość przelewanych wierzytelności, nie dokonał odnowienia, nie jest mu wiadomo aby istniały jakiegokolwiek jego zobowiązania względem dłużnika, dające mu prawo do dokonania wzajemnego potrącenia roszczeń na podstawie art. 498 i następnych K.c. Pozwany zobowiązał się do zapłacenia na rzecz powoda uzgodnionego w umowie wynagrodzenia określonego w § 7 umowy w sytuacji, gdy ww. warunki nie zostaną spełnione i również w przypadku nie wyegzekwowania od dłużnika wierzytelności objętej umową (§ 2 umowy).

W § 7 pkt. 1 umowy wskazano, że za przeprowadzenie czynności windykacyjnych wierzytelności objętych umową powodowi przysługuje procentowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 20% należności głównej powiększone o podatek VAT oraz ustawowe lub umowne odsetki naliczone od należności głównej – zwane w umowie

wynagrodzeniem. Pozwany bez względu na przyczynę niewykonania lub niewłaściwe wykonanie zobowiązania ze swej strony przyjął odpowiedzialność ze wskazanych powodów określonych w § 2 pkt 3, § 8 pkt. 6 i 8, § 9 pkt. 1, 2, 5 i 6, § 10 pkt. 1, 2, 5 i 6, § 11 pkt 3, § 12 pkt 2 i 3, § 13 pkt 10 na podstawie art. 473 k.c. Wysokość zryczałtowanego odszkodowania jest taka sama, jak wynagrodzenie określone w § 7 pkt 1.

W § 8 pkt. 3 umowy wskazano, że wszelkie koszty związane z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej i komorniczej ponosi pozwany, za wyjątkiem kosztów zastępstwa prawnego. Koszty te są płatne powodowi w terminie trzech dni od daty doręczenia wezwania do ich zapłaty. W przypadku nie uiszczenia tych kosztów powodowi umowa jest wypowiedziana pozwanemu z prawem do wynagrodzenia na podstawie § 7. W przypadku spornych wierzytelności koszty zastępstwa prawnego w wysokości stawek minimalnych plus VAT ponosi również pozwany i są one płatne w terminie trzech dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty. W pkt. 4 wskazano, że za wierzytelność sporną należy uznać sprawę, w której został wniesiony przez dłużnika sprzeciw lub zarzuty od nakazu zapłaty, sprawa została przekazana do rozpoznania na zasadach ogólnych bądź też już na etapie postępowania przedsądowego dłużnik zakwestionował zasadność roszczenia.

Dowód: §1 - § 8 umowy nr (...) z 21.11.2017r.

(k.6 - 7 akt)

W załączniku nr 1 do umowy wymieniono fakturę (...) z 16 grudnia 2016r. na kwotę 5.710 zł.

Dowód: załącznik nr 1 do umowy nr (...) z

21 .11.2017r. (k. 11 akt)

Umowa wysłana została pozwanemu pocztą. Podpisał ją i odesłał powodowi. Nie miał zastrzeżeń do jej treści, ale przeczytał ją pobieżnie. Nie rozumiał tego, że dojdzie do przelewu tej wierzytelności i że jak sprawa będzie w sądzie, to nie będzie stroną. Kontakty z powodem sprowadzały się głównie do tego, że miał wpłacać pieniądze. Był pewien, że sprawa w sądzie będzie wygrana. Zapłacił koszty, które były początkowo konieczne przy wszczęciu postępowania.

Dowód: zeznania pozwanego (00:14:29 – 00:18:49 minuta rozprawy z dnia

26.03.2021r. k.132v - 133 akt)

Mailem z dnia 27 listopada 2017r. powód poinformował dłużnika o zawarciu umowy z pozwanym i wezwał go do zapłaty. Następnie pracownicy powoda telefonicznie wzywały go do zapłaty. Dłużnik odmawiał zapłaty podnosząc, że pozwany nie wykonał zleconej usługi.

Dowód: maile i rozmowy telefoniczne wyszczególnione w historii kontaktów (k. 98

– 99 akt)

Pełnomocnik M. W. (1) wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Zakwestionował powództwo co do zasady i co do wysokości. W sprzeciwie wskazano, że pozwany nie informował ani nie ustalił kosztu wynikającego ze spornej faktury. Faktura została wystawiona niezasadnie. Poza wymianą oleju i naprawą turbosprężarki, za co dokonano zapłaty, niczego więcej nie zrobił. Pojazd nie został naprawiony. W pojeździe trzeba było wymienić wtryski na nowe, czego pozwany nie wiedział i nie zdiagnozował. Pojazd przebywał u niego blisko 6 miesięcy i został odebrany na lawecie z rozebranym silnikiem i bez wszystkich jego elementów. Następnie pozwany sprzedał pojazd niemieckiej firmie (...) z zepsutym i rozebranym silnikiem za kwotę 10.096,56 zł, mimo że kupił go za kwotę 46.000 zł. Strata jest wynikiem braku wykonania umowy przez pozwanego. Do sprzeciwu załączono fakturę z tytułu zakupu samochodu oraz faktury wystawione przez pozwanego z tytułu naprawy turbosprężarki i serwisu olejowego.

Dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty w sprawie V GNc 46/18 (k. 15 – 17 akt), faktura

VAT z 15.09.2016r.(k. 20 akt), faktury wystawione przez pozwanego wobec

M. W. (1) (k. 21 – 22 akt), faktura z tytułu sprzedaży samochodu

przez M. W. (1) (k. 27 akt)

Wyrokiem z dnia 29 lipca 2019r., sygn. akt V GC 1601/18 Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił powództwo i zasądził od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na rzecz pozwanego M. W. (1) kwotę 2.017 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu wyroku Sąd stwierdził, że zawnioskowane przez powoda wnioski dowodowe nie wykazały w sposób jednoznaczny skutecznej naprawy samochodu przez cedenta. Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności swoich roszczeń w świetle art. 6 k.c.

Dowód: wyrok z dnia 29.07.2019r. z uzasadnieniem (k. 29 - 33 akt), (k. 90 i 94 – 97

akt Sądu Rejonowego w Kaliszu, sygnatura VGC 1601/18)

Wszystkie dokumenty dotyczące postępowania, w tym wyrok z uzasadnieniem były doręczane pozwanemu drogą mailową. Pełnomocnik powoda po każdej rozprawie kontaktowała się z pozwanym i wielokrotnie wyjaśniała okoliczności sprawy. Wszystkie wnioski dowodowe, które pozwany proponował były przedstawiane Sądowi. Wiedza świadków wskazanych przez pozwanego była jednak cząstkowa. Pełnomocnik powoda przedstawiła opinię prawną odnośnie celowości wniesienia apelacji. Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o podjęcie decyzji co do wniesienia apelacji od wyroku oddalającego powództwo, załączając opinię pełnomocnika występującego w sprawie. Pozwany nie podjął decyzji o wniesieniu apelacji od wyroku. Pozwany nie zgłaszał nigdy, że ma jakieś problemy finansowe i nie może opłacić apelacji. Decyzję co do zwolnienia tymczasowego pozwanego z konieczności uiszczenia opłaty od apelacji, podejmowałby zarząd spółki, ale pozwany nie zwrócił się o to do powoda.

Dowód: Historia kontaktów (k. 101 – 103v akt), zeznania świadka J.

Ł. – B. (00:09:13 – 00:33:27 minuta rozprawy z dnia

24.02.2021r. k.115v – 116 akt)

Powód powinien był zdaniem pozwanego złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Obiecywał pozwanemu, że sprawę wygra. Pozwany nie zdecydował się na wniesienie apelacji, bo jego mecenas, nie związany z powodem twierdził, że pozwany nie ma dowodów na okoliczność, że wykonał usługę na rzecz M. W. (1) i nie ma sensu składać apelacji.

Dowód: zeznania pozwanego (00:34:00 – 00:41:50 minuta rozprawy z dnia

26.03.2021r. k. 133 akt)

R. W. szlifował na zlecenie pozwanego silnik do samochodu M.. Kupił nowe tłoki, korbowody, wypolerował wał oraz panewki. Silnik był zrobiony solidnie na nowych tłokach. Prace te wykonywał przez miesiąc. Pozwany zapłacił mu za wystawioną z tego tytułu fakturę.

Dowód: zeznania świadka R. W. (00:09:58 – 00:17:13 minuta

rozprawy z dnia 14.07.2022r. przed Sądem Rejonowym Poznań Grunwald i

J. w P. k.269 akt)

R. B. jako klient pozwanego naprawiał u niego swój samochód. Widział jak samochód M. (...) odjeżdżał z warsztatu pozwanego po wymianie silnika. Rozmawiał z pozwanym na temat firmy windykacyjnej, która odzyskała należność od dłużnika.

Dowód: zeznania świadka R. B. (k. 180 – 181 akt)

S. Ł. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na regeneracji turbosprężarek. Na zlecenie pozwanego wykonywał regenerację turbosprężarki, ale turbina nie jest przypisana do samochodu. Nie można ustalić do jakiego auta była przypisana.

Dowód: zeznania świadka S. Ł. (00:02:39 – 00:08:12 minuta

rozprawy z dnia 28.04.2022r. przed Sądem Rejonowym Poznań –

G. i J. w P. k.258 akt)

W dniu 24 września 2019r. powód uiszczył na rachunek bankowy pełnomocnika M. W. (1) kwotę 2.017 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sygn. akt V GC 1601/18.

Dowód: przelew z rachunku bankowego powoda z 24.09.2019r. (k. 35 akt)

W dniu 25 września 2019r. powód wystawił wobec pozwanego Notę księgową nr (...) na kwotę 2.017 zł z tytułu opłaty – zwrotu kosztów postępowania sygn.akt V GC 1601/18 dot. M. W. (1)).

Dowód: Nota księgowa nr (...) z 25.09.2019r. (k. 34 akt)

W dniu 25 września 2019r. w związku z oddalonym powództwem przez Sąd Rejonowy w Kaliszu (wyrok z dnia 29 lipca 2019r., sygn. akt 1601/18) powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania z art. 516 kodeksu cywilnego w wysokości 1.142 zł. Kwota ta jest iloczynem ustalonej procentowo prowizji liczonej od kwoty sędowanej wierzytelności. Ponadto pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 2.017 zł zasądzonej w/w wyrokiem

na rzecz M. W. (1) tytułem zwrotu kosztów procesu, opisanej w notce księgowej nr (...) z dnia 25 września 2019r.

Dowód: wezwanie do zapłaty odszkodowania z art. 516 k.c. z dowodem doręczenia

w dniu 30.09.2019r. (k. 12 - 13 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów, zeznań świadków J. B., R. B., R. W., S. Ł. oraz zeznań pozwanego.

Zeznania świadków R. B., R. W. i S. W. nie miały istotnego znaczenia przy ustaleniu stanu faktycznego albowiem świadkowie ci nie mieli szczegółowej wiedzy co do treści umów i ich wykonania zawartych przez pozwanego z M. W. (1) i z powodem.

Sąd na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. ograniczył dowód z zeznań stron do przesłuchania pozwanego albowiem powód nie stawiał się na rozprawę prawidłowo wezwany do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jego zeznań.

Sąd zważył co następuje:

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Stosownie do treści art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Za wypłacalność dłużnika w chwili przelewu ponosi odpowiedzialność tylko o tyle, o ile tę odpowiedzialność na siebie przyjął.

Wskazać także należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego.

Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Nie ulega wątpliwości, iż to interes strony, jakim jest wygranie procesu nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w dniu 21 listopada 2017r. strony zawarły umowę o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń. Zgodnie z § 2 pkt 1 zawartej przez strony umowy pozwany oświadczył, że przysługują mu względem dłużnika bezsporne i wymagalne wierzytelności na kwotę 5.710 zł. Za skuteczne przeprowadzenie czynności windykacyjnych wierzytelności objętych umową powodowi przysługiwało procentowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 20% należności głównej powiększone o podatek VAT oraz ustawowe lub umowne odsetki naliczone od należności głównej, zwane wynagrodzeniem (§ 7 pkt 1). Zgodnie z § 8 pkt 3 umowy strony uzgodniły, że wszelkie koszty związane z dochodzeniem wierzytelności na drodze sądowej i komorniczej ponosi powierzający (pozwany) za wyjątkiem kosztów zastępstwa prawnego. W przypadku spornych wierzytelności koszty zastępstwa prawnego w wysokości stawek minimalnych plus VAT ponosi również powierzający i są one płatne w terminie trzech dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty. Jednocześnie zgodnie z § 9 pkt 2 umowy pozwany ponosi wobec powoda pełną odpowiedzialność za zarzuty przysługujące dłużnikowi wobec pozwanego, o których pozwany wiedział lub przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć, a nie wyjawiał ich powodowi, a w szczególności za to, że wierzytelność określona w umowie mu nie przysługuje i zobowiązany jest pokryć należne powodowi wynagrodzenie i wszelkie koszty, które powód poniósł w związku z dochodzeniem wierzytelności.

Z powyższego wynika, iż podpisując umowę pozwany godził się na realizację wymienionych obowiązków związanych ze współdziałaniem w dochodzeniu wierzytelności oraz na ponoszenie kosztów związanych z prowadzeniem przez powoda działań zmierzających do wyegzekwowania wierzytelności od dłużnika. Brak jest podstaw do obciążania powoda konsekwencjami niedokładnego zapoznania się przez pozwanego z treścią zawartego porozumienia, w sytuacji, gdy pozwany miał pełną możliwość, aby to uczynić przed zawarciem umowy. W szczególności zauważyć należy, iż rozpatrywana konstrukcja umowy jest zgodna z powszechną praktyką stosowaną w stosunkach prawnych tego rodzaju. Niezasadne byłoby bowiem przyjęcie, iż przyjmujący do wyegzekwowania wierzytelności podmiot otrzyma ekwiwalent za świadczoną usługę dopiero w sytuacji skutecznej egzekucji, w szczególności, iż szereg okoliczności od niego niezależnych może wpłynąć na ostateczny wynik prowadzonych przez niego działań. (wyrok Sąd Okręgowy w Łodzi z dnia 18.02.2015r. XIII Ga 71/15).

Podkreślić należy, iż w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż w sytuacji gdy obie strony są przedsiębiorcami, a więc profesjonalistami występującymi w obrocie, to do podejmowanych przez nich czynności należy przykładac podwyższoną miarę staranności. Ta podwyższona miara dotyczy także zawierania przez przedsiębiorcę umów i prowadzi do wniosku, że w każdym przypadku treść umowy stwierdzonej pismem odpowiada rzeczywistej woli strony, która jako podmiot profesjonalny, winna nadto zdawać sobie sprawę ze skutków prawnych podejmowanych czynności (wyrok Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 06.04.2006r., I ACa 2213/05, LEX nr 196076).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że powód należycie wywiązał się z zobowiązania. Pozwany natomiast, jako przedsiębiorca, powinien należycie dbać o swoje interesy i świadomie zaciągać zobowiązania zapoznając się dokładnie z treścią podpisywanej umowy. Umowa, która została zawarta pomiędzy powodem a pozwanym ma charakter obustronnie profesjonalny. Wymaga zatem zwiększonej uwagi i czujności od osób, które zawierają taką umowę. Pozwany przy zachowaniu należytej staranności mógł dowiedzieć się o zarzutach

przysługujących dłużnikowi wobec niego, bowiem usługa którą wykonał na rzecz dłużnika nie została należycie udokumentowana. Zarzut nie zgłoszenia przez powoda wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego jest niezasadny ze względu na sprzedaż przedmiotowego samochodu za granicę i brak możliwości przeprowadzenia tego dowodu. Pozwany miał świadomość braku argumentów i dowodów na poparcie jego twierdzeń o prawidłowości wykonania naprawy samochodu M. W. (1) i z tego powodu nie zdecydował się na uiszczenie opłaty od apelacji. Nie zaistniała natomiast sytuacja podnoszona w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że pozwanego nie było stać na tę opłatę.

Sąd ustalił, że nie podstaw do podnoszonego przez pozwanego zarzutu niestaranego działania w prowadzonym przez powoda postępowaniu windykacyjnym. Brak jest więc podstaw do uznania, że pozwany poniósł szkodę na skutek działań powoda i że przysługuje mu jakakolwiek wierzytelność wobec powoda, która nadaje się do potrącenia.

Powód co prawda brał na siebie ryzyko związane z możliwością nieściągalności wierzytelności, lecz nie brał na siebie ryzyka związanego z nieistnieniem wierzytelności. Pozwany zatem wprowadzając powoda w błąd, co do istnienia wierzytelności, a także jej rozmiarów jest odpowiedzialny za to, że powód nie osiągnął spodziewanych korzyści wynikających z zawartej umowy windykacji roszczeń i tym samym ponosi odpowiedzialność wobec niego.

Roszczenie powoda polegało więc uwzględnieniu.

Uwzględnieniu podlegało również żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu.

Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. z dnia 10 maja 2016r. Dz.U. z 2016r. poz.684) w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie,
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano na podstawie wynikającej z art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu i obciążono nimi w całości przegrywającego spór pozwanego. Na koszty które pozwany ma obowiązek zwrócić powodowi złożyła się opłata sądowa w kwocie 200 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone w kwocie 900 zł w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz.1800 ze zm.) wraz z opłatą skarbową w wysokości 17 zł od pełnomocnictwa.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś